

τ αστερια στη θυελλα.
 Δεν πνιγονται.
 Τ αστερια ζουν στην καθαροτητα
 της μυστικης συνουσιας
 Ο εωσφορος - το σωμα
 τα σκεπαζει
 και δεν τα ξεκρινουμ ετσι
 στην ερημια.

Τη λασπη του δερματος να φοβασαι
 την αφασια των χρωματων.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΑΝΕΜΟΥ

α.

Ωρες σιωπης παραμορφωνουν το δωματιο
 Στη μεση εγω ακεφαλος
 με χερια φυλλοβολα
 με μακρια δαχτυλα αδιεξοδα
 (η σε κυματιστους υμνους
 κατω απ τη φουστα σου).

Χαζευω το πρωινο φως πως παρακαμπτει
 τα χτεςινα μας συμπερασματα.

β.

Το σπιτι γερα χτισμενο
 γυρω σε κατι μακρυνο.
 Αποκρημνος ουρανος απ το παραθυρο
 ψυχρος μες στη γαλαζια ευπιστια του.
 Ανεβηκαν ως εδω ματια - αεροστατα
 και ηχοι - διαρρηχτες. Αταφες φωνες
 της λεωφορου.

γ.

Ομως καποτε ολα

τελειωνουν: μεσα μου
κατεβαζω τον γενικο
κι εξω ανοιγει ο χωρος
το στομα του

ΑΝΤΡΕΑΣ ΚΑΚΑΡΟΥΜΠΑΣ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ Η ΓΡΑΜΜΑ

Ζευγαρια που αγαπηθηκαν παραφορα
γιατι εμαθαν το παιχνιδι να παιζουν
της κρεμαλας μες στα εθνικα ιδρυματα·
σκεψεις μικρες, μικρες, οπως αυτες που ταιριαζουν
στους μικρους ανθρωπους, σαυτους που δοθηκαν διχως ορους
σαυτον
τον πολεμο

Στην ησυχη νυχτα τ αστερια
μελετω,
το φεγγαρι, το χλωμο
φεγγαρι, τα χλωμα χαλικια της αλλης χρονιας.
Ισως θαπρεπε ο αλλος ανθρωπος
να πει
δυο καλες κουβεντες
κι οχι σαν το σκυλι να με κανει:
σαν το σκυλι που ζηται
κι ολο ζηται
ενα μικρο κομματι σαρκας

Στην ησυχη -παλι- νυχτα την πεταλουδα
μελετω· αυτη, που μεθυσμενη,
(τι θακανα διχως αυτα τα μεγαλα δοντια)
μεθυσμενη, απο το φως των ηλεκτρικων λαμπτηρων
χορευει σαν την τρελη γυναικα που ξεφυγε της νυχτας

Τελικα,
ειναι γιατι δεν αγαπηθηκα παραφορα,
θελω να πω πως γραφω
γιατι αποφε πεθανε (οπως και τις αλλες νυχτες)
μια πιθανη αγαπη, ενα μικρο κομματι σαρκας,